

JEDOVÁ CHÝŠE

I-II

Praga
Anno Domini
MCCCLXXVIII.

PAVEL HREJSEMNOU

Jedová chýše

I.-II.

Pavel Hrejsemnou

Název knihy: Jedová chýše I-II.

Podnázev: -

Autor: Pavel Hrejsemnou

Nakladatel: IDEAlFY s.r.o. **Adresa nakladatele:** Na Studních 71, 284 01 Kutná Hora

Web: www.ideaify.cz **E-mail:** info@ideaify.cz

Rok vydání: 2026 **Vydání:** První elektronické vydání **Počet stran:** 263 A5

Autorská práva a právní doložky

© 2024 Pavel Hrejsemnou a IDEAlFY s.r.o.

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována, ukládána v rešeršním systému, ani přenášena jakýmkoli způsobem a v jakékoli formě (elektronicky, mechanicky, nahráváním či jinak) bez předchozího písemného souhlasu autora a nakladatele.

ISBN (PDF verze): 978-80-88523-40-6

ISBN (ePuB verze): 978-80-88523-41-3

Upozornění: Informace obsažené v této knize jsou určeny pouze pro vzdělávací a informační účely. I když bylo vynaloženo veškeré úsilí k zajištění přesnosti a aktuálnosti obsahu, vydavatel ani autoři nenesou odpovědnost za případné chyby nebo opomenutí, ani za výsledky plynoucí z použití zde uvedených informací. Čtenář by měl vždy ověřit informace z více zdrojů a přizpůsobit je svým konkrétním potřebám.

Tvorba a produkce

Jazyk: Čeština

Grafický design, návrh obálky a sazba: IDEAlFY s.r.o.

Díl I.

Předmluva

Středověká Praha byla městem plným kontrastů – nádherné gotické chrámy stály vedle špinavých uliček, kde se odehrávaly nejtemnější zločiny. Moc a bohatství se střetávaly s chudobou a zoufalstvím. Bylo to období, kdy osud jednotlivce mohl být určen rychleji, než se otočil jediný groš, a kdy se pod povrchem zdánlivě klidného města skrývala nebezpečná spleť intrik, falše a zrady.

V tomto prostředí se odehrává příběh "Jedové chýše", který vás zavede do srdce středověké Prahy, kde krčmy nebyly jen místem k pití a zábavě, ale také střediskem nebezpečných plánů a tajných jednání. Hlavní hrdina Jan, zkušený krčmář, stojí tvář v tvář nebezpečím, která se zdají být větší než kdykoliv předtím. Pivo, které točí, se stává symbolem důvěry i zrady, a mince, které přecházejí přes jeho stůl, jsou víc než jen platidlem – nesou v sobě stopy temných úmyslů.

"Jedová chýše" není jen příběhem o jednom muži a jeho krčmě. Je to příběh o celé společnosti, o tom, jak se v každé vrstvě společnosti skrývají zrádci a hrdinové, jak se kolo osudu točí a pohlcuje ty, kteří jsou příliš slabí nebo příliš důvěřiví. Je to příběh o boji za spravedlnost v době, kdy zákony byly křehké a lidé museli často spoléhat jen na svůj důvtip a odvahu.

Vstupte tedy do Prahy, jaká byla před staletími, a nechte se unést příběhem, který vás provede temnými uličkami, podzemními sklepy a tajnými jednáními, kde každý krok může být poslední. Nechte se vtáhnout do světa, kde jedno špatné rozhodnutí může stát život, ale jedno správné rozhodnutí může změnit osud celého království.

Kapitola 1: Vítání v Jedové chýši

V klenutém sklepě se linul hustý kouř z krbu, loučí a svíček, který se mísil s vůní čerstvě uvařeného piva. Kamenné stěny krčmy Jedová chýše byly pokryty černým sazemi, svědčícími o dlouhých letech opilství, tajných setkání a mnoha vypitých korbelech. Tato krčma, skrytá v postranní uličce na pražském Větrově nedaleko osady Rybník. Krčma byla místem, kterému se lidé v noci raději obloukem vyhýbali, byla známá nejen pro své lahodné pivo, ale i pro svou pochybnou klientelu.

Krčmář Jan, majitel i správce této zchátralé, přesto oblíbené krčmy, stál za dlouhým dřevěným pultem, jehož povrch byl za ta léta vyleštěn nespočtem mastných rukou a rozlitých nápojů. Jan byl muž středního věku, s prošedivělými vlasy a hustým plnovousem, v němž se ztrácely drobné úlomky chlebových kůrek a mastnoty. Jeho oči, zapadlé a svěšené, sledovaly každý pohyb v místnosti, jako by každého štamgasta odhadoval ještě předtím, než vstoupil do dveří.

Ten večer se v Jedové chýši opět scházela pestrá směsice postav. U jednoho stolu seděli karbaníci, jejichž štěstí se střídalo stejně rychle jako jejich úsměvy a kletby. Kostky se odrážely od dřevěného stolu s charakteristickým cinkotem a oči všech hráčů byly napjaté, sledující každý hod, jako by na něm závisel jejich život. V rohu, kde bylo přítmí nejhustší, se krčil zlodějský cechmistr Petr, známý pod přezdívkou Šílenec. Ten zde sice nebyl poprvé, ale vždy se choval, jako by měl za zády někoho, kdo ho bedlivě sledoval.

„Jané, dva korbely sem!“ zvolal hlasitě jeden z hráčů, jehož oděv byl už na první pohled majetnější než u ostatních. Byl to Radek, zchudlý šlechtic, který se do Jedové chýše uchýlil poté, co přišel o své dědictví na kartách.

Jan kývl a se svým typickým úšklebkem naplnil dva velké korbely po okraj pěnivým pivem. Přistoupil ke stolu, kde Radek s dalšími hráči zrovna rozdával karty, a korbely s těžkým žuchnutím postavil na stůl.

„Děkuju, krčmáři,“ zamumlal Radek a ani se neobtěžoval zvednout oči od karet.

„Rádo se stalo,“ odvětil Jan chladně, ale s náznakem úsměvu. Věděl, že Radek dnes stejně jako většinu dní odtud odejde s prázdnou kapsou.

Náhle se dveře krčmy s rachotem rozletěly a dovnitř vpadl chlapík celý zmáčený od hlavy až k patě. Ve tváři měl rozčilený výraz, ale v jeho očích byla i špetka zoufalství. „Jané, po tvém pivu mi zůstala v krku rybina!“ zakřičel a v ruce držel kudlu, kterou výhružně mával. Bylo zřejmé, že si přihnul už i někde jinde, než dorazil sem.

„Štěpáne,“ zvedl Jan varovně obočí, aniž by se pohnul z místa, „jestli chceš problémy, tak si sedni a napij se. Jinak tě odtud vyvedu ven sám.“

Štěpán zlostně zafuněl, ale nakonec se rozhodl pro druhou variantu. S nesouhlasným mumláním schoval kudlu za opasek a usedl k prázdnému stolu. Jan se k němu přiblížil, nalil mu pivo a tiše mu podal. „Příště si dej pozor, co říkáš,“ pronesl Jan klidným, ale pevným hlasem. „Můj podnik má svou pověst, a i když tu vítám kdejakého budižkničemu, žádné urážky nepřipustím.“

Štěpán vzal pivo a přikývl, očividně zklidněný. Jan se vrátil za pult, odkud měl přehled nad celou krčmu. Věděl, že noci v Jedové chýši mohou být nevyzpytatelné, a byl připraven na jakoukoli výzvu, která se mu postaví do cesty. Krčma žila svým vlastním životem, stejně jako její štamgasti, a Jan se v tom světě naučil přežít lépe než kdokoli jiný.

S krátkým zastavením krčmář vyslechl, že ponocný právě ohlásil desátou hodinu a přemýšlel, jak dlouho ještě tento večer potrvá. Venku se ozval vzdálený hrom a Jan věděl, že přichází bouře. Možná ne jen ta venkovní.

Kapitola 2: Noční tajemství

Bouře se přehnala nad Prahou s nečekanou prudkostí. Vítr hvízdal v úzkých uličkách a déšť bičoval střechy domů, jako by se sám ďábel rozhodl promluvit k městu. Uvnitř Jedové chýše to však neubralo na rušném dění. Štamgasti se jen příkrčili blíže k hořícímu krbu, kde plameny vzdorovitě plápolaly proti chladné noci. Hromobití sloužilo jako dramatická kulisa k tichým rozhovorům, klepání kostek a šustění karet.

Jan stál stále za svým pultem, pozoroval štamgasty a přemýšlel o událostech, které se ten večer odvíjely. Pohled mu sklouzl na Štěpána, jenž se nyní už klidněji opíral o stůl, dopíjel svůj korbek a vypadal, že upadne do hlubokého spánku. V hlavě mu však rezonovala myšlenka na jiného štamgasta, který měl v brzké době dorazit.

Byl to muž jménem Matěj, tajemný cizinec, který se v posledních týdnech stal pravidelným návštěvníkem chýše. Byl vždy velmi opatrný, málomluvný, ale měl kapsy plné stříbrňáků a zlaťáků, z jeho očí sálala inteligence, která budila zvědavost i respekt. Matěj byl pověstný tím, že přicházel za setmění a nikdy nezůstal do rána. Příběhy, které o něm kolovaly mezi štamgasty, byly stejně temné a nejasné jako tajemství, která skrýval. Někteří tvrdili, že je to bývalý alchymista krále Václava, jiní zase, že je to vyhnaný mnich nebo snad lupič s krví na rukou. Nikdo však nevěděl pravdu, a Jan nebyl z těch, kdo by se ptal.

Dveře se tiše otevřely a dovnitř vešel Matěj, z něhož kapala voda. Měl na sobě dlouhý černý plášť s kápí, který mu z větší části zakrýval obličej. Přesto Jan okamžitě poznal svého pravidelného štamgasta a lehce kývl na znamení, že je vítán. Matěj přešel k prázdnému stolu v rohu, mimo hlavní dění, jako vždy.

Jan rychle naplnil korbek a přinesl ho k Matějovu stolu. „Přivítání, jak se patří,“ pronesl tiše, postavil korbek před něj a letmo se podíval do stínů, kde se schovávala Matějova tvář.

Matěj jen lehce přikývl, aniž by promluvil. Poté zpod pláště vytáhl měšec a postavil ho na stůl. Janův bystrý sluch zaslechl zvuk stříbrňáků,

možná i zlaťáků. „Dnes večer mám pro tebe něco zvláštního, Jane,“ promluvil Matěj tichým, ale zřetelným hlasem, který přeslechl každý jiný šum v krčmě.

„Povídej,“ pobídl ho Jan, i když na sobě nedal znát, že by ho to příliš překvapilo. Znal Matěje dost na to, aby věděl, že když mluví, jde o něco důležitého.

„Vím, že tvá krčma je místo, kde se scházejí různí lidé,“ začal Matěj, zatímco očima sledoval, jestli je někdo neposlouchá. „Hledám někoho. Muže, který má v Praze velký vliv, ale rád se pohybuje mezi spodinou. Možná ho znáš – říká si Havran.“

Janovi na okamžik zamrzl výraz. Havran bylo jméno, které znal, ale nerad o něm slyšel. Havran byl jedním z nejnebezpečnějších mužů v Praze, který měl pod palcem většinu zločinců ve městě. Jeho pověst byla natolik temná, že i ti nejotrlejší darebáci si dávali pozor, aby se s ním zbytečně nezapletli.

„Havran sem chodí jen zřídka,“ pronesl Jan opatrně. „A když už, tak se zdržuje v pozadí.“

„Potřebuji s ním mluvit,“ pokračoval Matěj, jeho oči se zaleskly pod kápí. „Vím, že jsi muž, který dokáže zařídit věci. Zařídíš mi s ním setkání?“

Jan se na okamžik zamyslel. Nabídka byla riskantní, ale také slibovala nemalou odměnu. Navíc ho zvědavost nahlodávala víc, než by si chtěl přiznat. Co může takový muž jako Matěj chtít od někoho, jako je Havran?

„To záleží na tom, co mi nabídneš na oplátku,“ odvětil Jan obezřetně.

Matěj se mírně pousmál, jako by tuto odpověď očekával. Sáhł do kapsy a vytáhl malou koženou krabičku. Opatrně ji otevřel a položil na stůl. Uvnitř ležel drobný stříbrný křížek, zdobený jemnými rytinami a drobnými drahokamy. Byl to artefakt, který by mohl mít cenu nesrovnatelnou s jakoukoli měnou.

Janovi se zatajil dech. „Tohle... je pravé?“

„Je,“ přikývl Matěj. „A je tvůj, když mi pomůžeš.“

Jan cítil, jak se mu srdce rozbušilo. S tímto křížkem by mohl zajistit budoucnost své krčmy, možná i něco víc. Ale za jakou cenu? Zaplést se s Havranem bylo jako podepsat si ortel smrti. Přesto si uvědomil, že odmítnout takovou nabídku by mohlo být ještě nebezpečnější.

„Dobrá,“ řekl po chvíli. „Zařídím to. Ale pokud něco půjde špatně, neručím za tvůj život.“

Matěj přikývl, jako by věděl, že toto rozhodnutí je nevyhnutelné. „To mi stačí. Děkuji, Jane.“

Jan si zastrčil krabičku do kapsy a odcházel od stolu s těžkou hlavou. Jakmile se vrátil za pult, cítil, jak na něj dopadá tíha celého večera. Bouře venku zuřila s ještě větší silou, jako by i příroda tušila, že v Jedové chýši se právě uzavřel pakt, který změní osudy mnohých.

V hlavě mu zněl jediný hlas. Havran. Přízrak, který se brzy objeví ve dveřích a přinese s sebou nevyhnutelný zvrat v dějinách tohoto místa. A Jan věděl, že od tohoto okamžiku už nic nebude jako dřív.

Kapitola 3: Stíny minulosti

Noc v Praze se protahovala do časných ranních hodin, bouře postupně utichala a zanechávala za sebou mokré a potemnělé ulice. V Jedové chýši však stále vládla napjatá atmosféra. Štamgasti, kteří zůstali, byli ti nejodhodlanější — nebo nejvíce opilí. Jan, který stále stál za pultem, občas přejel pohledem po místnosti, jako by se snažil vyluštit nějakou záhadu skrytou mezi stíny. Myšlenky na nadcházející setkání s Havranem mu nedávaly klid.

Náhle se dveře krčmy znovu otevřely. Tentokrát dovnitř vstoupil starší muž, v jehož tváři se zračila únava a zkušenosti získané dlouhými lety v ulicích Prahy. Jeho oblečení bylo prosté, ale kvalitní, a přes rameno měl přehozený plášť, který nasvědčoval, že i on byl zastížen bouří. Jan okamžitě poznal, o koho jde — byla to známá tvář ze starých časů, kdy ještě hospodařil jeho otec.

„Radime!“ zvolal Jan a přešel ke dveřím, aby příchozího přivítal. „Co tě sem přivádí v tuto hodinu?“

Radim se usmál, ale v jeho úsměvu byla únava. „Jane, starý příteli, slyšel jsem, že tvá krčma je stále plná života, a tak jsem se rozhodl, že tě navštívím. Potřeboval jsem na chvíli utéct před světem.“ Odhodil plášť přes židli a usedl ke stolu blízko pultu. Jan mu beze slova podal korbel piva, jako by šlo o starý zvyk.

„Co se děje, Radime?“ zeptal se Jan, když se usadil naproti němu. Znal Radima dobře, věděl, že tenhle muž by v tuto hodinu nepřišel jen tak.

Radim se napil a opřel se o židli, než odpověděl. „Mnohé se změnilo, Jane. A já mám pocit, že se něco temného valí na nás všechny. Prahu čekají těžké časy.“

Jan se zamračil. „Mluvíš v hádankách. Co tím myslíš?“

Radim se naklonil blíže a jeho hlas ztišil, jakoby se bál, že je někdo vyslechne. „V posledních měsících jsem sledoval pohyby ve městě. Střetávají se zájmy, které nemají nic společného s těmi, kdo mají být u moci. Král je oslabený a jeho vliv klesá. Ale to, co mě skutečně děsí, je rostoucí moc těch, kteří žijí ve stínu. Lidé jako Havran.“

Jan se lehce zachvěl, když uslyšel to jméno, nyní už podruhé během jediné noci. „Havran... Už o něm dnes padla řeč.“

Radim se zamračil a napjatě přikývl. „To není náhoda, Jane. Havran a jeho lidé přebírají kontrolu nad městem. Tam, kde dříve jen rozsávali strach, nyní získávají skutečnou moc. A ti, kteří se jim postaví, končí špatně.“

Jan cítil, jak se v něm mísí obavy s rostoucí nedůvěrou. „Co s tím mám společného já?“

Radim se zhluboka nadechl, než pokračoval. „Vím, že v tvé krčmě se schází různí lidé. Někteří z nich mohou být spojenci, jiní nepřátelé. Ale vím také, že ty jsi vždy dokázal zachovat rovnováhu. Pokud někdo může zjistit, co se děje, jsi to ty.“

Jan přemítal nad Radimovými slovy, zatímco se jeho myšlenky stáčely k Matějovi a k tomu, co se od něj večer dozvěděl. „A co když se Havran dozví, že se zajímám o jeho záležitosti?“

„Pak ti hrozí nebezpečí,“ odvětil Radim prostě. „Ale pokud se mu nikdo nepostaví, bude hrozit celé Praze. Havran je chytrý, ale zároveň nebezpečný. Už teď má v rukou mnoho tajemství a málo těch, kdo by mu mohli konkurovat.“

Jan se zamračil a zvedl korbel k ústům, aby zakryl vlastní nervozitu. Cítil, jak se mu situace vymyká z rukou. Byl to krčmář, ne voják, ani politik. Ale pokud se opravdu chystal s Havranem setkat, jak to slíbil Matějovi, pak by se mohl dostat do hry, ze které už nebude cesty zpět.

„Dobře, Radime,“ řekl po chvíli přemýšlení. „Udělám, co bude v mých silách, abych zjistil víc. Ale slib mi, že pokud zjistím něco důležitého, budeš první, komu to povím.“

Radim přikývl, v očích vděk. „Můžeš se na mě spolehnout, Jane. Budu nablízku, kdyby se něco pokazilo.“

Jan se ještě jednou rozhlédl po místnosti. Místa, kde se doposud cítil bezpečně, začala získávat nový, temný nádech. Každý stín se zdál být hlubší, každý šepot zlověstnější. Jak se štamgasti postupně vytráceli, Jan se nemohl zbavit pocitu, že ten klid před bouří, který cítil dříve, byl jen začátek něčeho mnohem horšího.

Zvenku se ozval další výboj hromu, který otřásl okenicemi, jako by příroda sama chtěla zdůraznit hrozbu, která se stahovala nad Prahou. Jan pohlédl na Radima, v jeho očích odraz vlastních obav. Věděl, že cesta, na kterou se právě vydal, nebude snadná ani bezpečná. Ale nebylo cesty zpět. Stíny minulosti a přítomnosti se slévaly do jednoho a Jan cítil, že nadcházející události ho změní navždy.

Rozhodl se. Jedová chýše se stane středobodem příběhu, který teprve začínal. Ať už to znamenalo cokoliv.

Kapitola 4: Noční návštěva

Ticho, které následovalo po bouři, mělo v sobě něco zlověstného. Jako by se celé město nadechovalo před dalším úderem. V Jedové chýši však už žádný štamgast nezůstal, kromě Radima, který teď mlčky seděl u stolu a pohledem klouzal po zčernalých trámech nad hlavou. Jan mezitím uklízel pult, jeho pohyby byly pomalé a zamyšlené. Zvažoval každý krok, který v příštích hodinách podnikne.

Zvenku se ozvaly kroky. Tiché, skoro nepostřehnutelné, ale v klidné noci zněly jako údery bubnu. Jan zpozorněl a setřel poslední zbytky pěny z pultu, než se podíval směrem ke dveřím. Radim, který si jich také všiml, se ztuhlým výrazem sáhl pod kabát, kde měl ukrytou dýku. Byl to muž, který vždy počítal s nejhorsím, a ta léta zkušeností ho naučila, že obezřetnost se vyplácí.

Dveře se otevřely bez jakéhokoliv předchozího zaklepání. Do krčmy vstoupil vysoký, štíhlý muž, zahalený do tmavého pláště s kapucí, která mu hluboko zakrývala obličej. Pohyboval se ladně, skoro jako stín, a jeho přítomnost naplnila místnost neklidem. Když zavřel dveře, pohledem přejel místnost, než spočinul na Janovi.

„Krčmáři, hledám muže jménem Jan,“ promluvil cizinec hlubokým, ale klidným hlasem. Jeho oči byly skryty ve stínu, ale Jan cítil, jak se na něj upírají. „Jsem na správném místě?“

Jan se napřímil, jeho ruce se sevřely do pěstí pod pultem. „Tím mužem jsem já,“ odpověděl opatrně. „Co ode mě potřebuješ?“

Cizinec se usmál, ale v tom úsměvu nebylo nic přátelského. „Můj pán tě žádá o laskavost. A když říkám žádá, myslím tím, že očekává tvou spolupráci.“

Janovi se sevřelo hrdlo. I když cizince nikdy předtím neviděl, byl si jistý, kdo ho poslal. Havran. Zpráva přišla dřív, než sám čekal. Nemusel

to být Matěj, kdo prozradil jeho zájem — Havran měl svoje způsoby, jak se dozvědět o všem, co se v Praze šustne.

Radim v tichosti pozoroval jejich rozhovor, jeho ruka stále pevně svírala dýku pod kabátem. Jan se pokusil zachovat klidnou tvář, ale cítil, jak se mu zrychluje tep.

„Co chce tvůj pán?“ zeptal se Jan, i když odpověď tušil.

„Informace,“ odpověděl cizinec prostě. „Tvoje krčma je dobře známá tím, že jí procházejí různé existence. Můj pán chce vědět, kdo v poslední době vyhledával tvoje služby, kdo se tady schází a co se plánuje v těchto zdech. Za tuto informaci ti zajistí bezpečí a ochranu, kterou v těchto časech budeš potřebovat.“

Jan přemýšlel. Byl ve složité situaci. Zradit štamgasty, kteří mu věřili, by znamenalo podkopat si vlastní pověst a ohrozit všechno, co si budoval. Ale odmítnout Havranovu nabídku by mohlo znamenat jeho zkázu — a nejen jeho, ale i všech, na kterých mu záleželo. Přitom vzpomněl na Matěje a jeho tajemné plány. Byl to první člověk, který ho zapletl do této sítě intrik, ale teď se musel rozhodnout, komu bude sloužit.

„Tvůj pán mě staví do obtížné situace,“ řekl nakonec Jan pomalu, jeho hlas zněl klidněji, než se cítil. „Jedová chýše je místo, kde si lidé sdělují své příběhy beze strachu z odhalení. Kdybych porušil jejich důvěru, ztratím vše, co jsem tady vybudoval.“

Cizinec se zlehka zasmál, ale v jeho smíchu nebylo nic veselého. „V tom případě, krčmáři, můžeš také ztratit víc než jen svůj krčmu. Havran není muž, kterého bys měl odmítat.“

Jan si uvědomil, že nemá mnoho možností. „Dobře,“ řekl po chvíli. „Ale jestli budu něco předávat, musím vědět, že to nebude použito proti těm, kdo si to nezaslouží.“

„O tom rozhodne můj pán,“ odvětil cizinec chladně. „Zítřka v noci pošlu posla, aby si přišel pro tvou odpověď. Pokud s námi spolupracuješ, bude vše v pořádku. Pokud ne...“ Nechal větu nedokončenou, ale hrozba byla jasná.

Cizinec se otočil, aniž by čekal na další odpověď, a odešel z krčmy tak tiše, jako přišel. Dveře za ním zapadly a Jan stál v prázdné místnosti, jen s Radimem jako svědkem tohoto temného rozhovoru.

„To nevypadá dobře,“ poznamenal Radim tiše, když bylo jasné, že cizinec je pryč.

„Ne,“ souhlasil Jan s těžkým povzdechem. „Ať udělám cokoliv, budu si tímhle rozhodnutím zadělávat na problémy.“

Radim se postavil a přišel k Janovi blíž. „Co hodláš udělat?“

Jan chvíli přemýšlel, jeho myšlenky byly jako vír, který se nedal zastavit. „Zítra musím mluvit s Matějem,“ řekl nakonec. „Je v tom namočený až po uši, a pokud mám přežít, musím vědět, co přesně se děje.“

Radim přikývl. „Dej si pozor, Jane. Matěj má své vlastní zájmy a nikdy nevíš, na čí straně doopravdy stojí.“

„Vím,“ přiznal Jan. „Ale zdá se, že v této hře nejsme nic jiného než pěšáci. A pěšáci nemají na výběr, když se hra rozjede.“

Radim se dotkl Janova ramene, jako by mu chtěl dodat sílu. „Máš pravdu, ale pěšáci mohou občas změnit běh hry. Jen musíš najít správný okamžik.“

Jan přikývl, ale věděl, že ten okamžik bude těžké najít. Cítil, jak se mu pod nohama začíná půda hroutit, a že ho čekají temné a nebezpečné časy. Jak se Radim rozloučil a odešel do noci, Jan se rozhodl, že bude muset zůstat vzhůru a promyslet všechny možnosti, které má. Srdce mu bušilo v hrudi, ale jeho mysl byla odhodlaná.

Věděl, že ráno přinese nové výzvy. A on na ně musel být připraven.

Kapitola 5: Setkání v úsvitu

Ráno přicházelo pomalu, slunce se jen váhavě prodíralo mezi mraky, jako by i ono samo váhalo, zda má dnešní den přinést světlo do temnoty. Vzduch byl stále nasáklý vlhkostí po noční bouři, ulice Prahy byly tiché, téměř opuštěné, a nad městem se vznášelo jakési těžké očekávání.

Jan nemohl spát. Strávil většinu noci uvažováním o svých možnostech, přemýšlením o tom, jaký krok by měl podniknout. Nakonec, když první paprsky začaly pronikat okny Jedové chýše, rozhodl se. Musí najít Matěje.

Matěj byl známý tím, že se vyhýbal dennímu světlu stejně jako většina lidí, kteří žili na okraji společnosti. V noci byl však ve svém živlu, snadno se pohyboval mezi stíny a temnými zákoutími města, kde znal každou uličku. Ale Jan věděl, kde ho hledat, pokud chtěl získat odpovědi.

Než vyšel do ulic, zkontroloval, zda je krčma řádně zavřená a zamkl všechna okna. Chtěl mít jistotu, že se nikdo nedostane dovnitř v jeho nepřítomnosti. Jakmile se ujistil, že je vše v pořádku, vyrazil ven.

Praha v ranních hodinách měla své vlastní kouzlo. Zatímco město ještě spalo, v ulicích se potulovali jen ti nejranější vstávající, zelináři, pekaři a další řemeslníci, kteří začínali denní směnu. Jan šel rychlým krokem, hlavu sklopenou, aby se ztratil v davu, a zamířil k jednomu z malých náměstí na okraji města.

Matějův oblíbený úkryt byla stará, polorozpadlá stavba na okraji Nového Města, kam se odvážili jen ti, kteří neměli co ztratit. V těchto končinách byly zákony volnější a poctivost vzácnou ctností. Lidé se sem uchylovali, když potřebovali zmizet, a Matěj, vždy o krok napřed před ostatními, tu měl svou základnu.

Když Jan dorazil k rozpadajícímu se domu, rozhlédl se, zda ho někdo nesleduje. Všude byl klid. Zabušil na dveře. Nejprve jemně, pak o něco silněji. Chvilí trvalo, než se ozvaly kroky. Dveře se pootevřely jen na škvíru, skrze niž vykouklo ostré oko, které si Jana podezřívavě měřilo.

„Kdo tam?“ ozvalo se vrčení zevnitř.

„Jan z Jedové chýše,“ odpověděl rychle. „Přišel jsem za Matějem. Potřebuji s ním mluvit.“

Oko zmizelo a po chvíli se dveře otevřely. Jan vstoupil do tmavé chodby, kde to páchlo zatuchlinou a vlhkostí. Vnitřek budovy byl ještě zchátralejší než zvenčí — opadaná omítka, popraskané dřevěné trámy, ale vše to bylo jen vnějším odrazem chaosu, který se odehrával uvnitř.

Prošel chodbou až do místnosti na konci, kde Matěj obvykle pobýval. Když vešel, našel ho, jak sedí u dřevěného stolu pokrytého mapami a papíry. Matěj vypadal, že celou noc nespál — oči měl zarudlé a unavené, ale v jeho výrazu bylo něco víc. Téměř šílené odhodlání.

„Jane,“ pronesl Matěj tiše, když si všiml jeho přítomnosti. „Čekal jsem, že se objevíš.“

Jan na něj pohlédl s mírným údivem. „Věděl jsi, že přijdu?“

„Vím víc, než si myslíš,“ odpověděl Matěj a pokynul mu, aby se posadil. „Předpokládám, že jsi měl návštěvu od jednoho z Havranových mužů.“

„Ano,“ přiznal Jan a usedl na druhou stranu stolu. „A chci vědět, co se to vlastně děje. Proč mě do toho Havran zatahuje? A co ty s tím máš společného?“

Matěj si povzdychl a natáhl se pro pohár s vínem, který stál na kraji stolu. Upil dlouhý doušek, než začal mluvit. „Havran a já... jsme kdysi bývali spojenci. Ale věci se změnilly. Nyní jsme nepřátelé. Mám informace, které ho mohou zničit, a on to ví. A teď se snaží zjistit, co všechno vím a jakým způsobem toho může využít ve svůj prospěch. Ty jsi se ocitl uprostřed této hry, protože jsi ten, kdo ví víc, než si uvědomuješ.“

Jan se zamračil. „Jaké informace? O čem je tahle hra?“

„Hra je o moc, Jane,“ odpověděl Matěj s hořkostí v hlase. „Havran sbírá tajemství, korumpuje lidi a manipuluje se situacemi, aby dosáhl svého cíle. Je to šachová partie, kde se hraje o to, kdo ovládne Prahu. A ty jsi jedním z mála, kdo má přístup k informacím, které by mu mohly

pomoci. Pokud se rozhodneš s ním spolupracovat, může tě ochránit... nebo zničit.“

Jan si promnul spánky, jak se snažil pochopit složitost situace. „A co ode mě chceš ty?“

Matěj se na něj podíval přímo, jeho pohled byl vážný. „Chci, abys zůstal neutrální, alespoň na oko. Nasbírej informace, které Havran žádá, ale nedávej mu všechno. Potřebujeme čas, abychom se připravili na protiúder. A pokud se ti podaří zjistit něco, co by nám mohlo pomoci, řekni to mně, ne Havranovi.“

Jan přemýšlel nad Matějovým návrhem. Byla to nebezpečná hra, kterou po něm chtěl hrát. Ale pokud by to znamenalo možnost zachovat si svůj život a krčmu, možná by to stálo za pokus.

„Dobře,“ přikývl nakonec. „Ale jen pokud mi slíbíš, že mi pomůžeš, když se věci zvrtou.“

Matěj se usmál, tentokrát bez špetky hořkosti. „Máš moje slovo. Ačkoliv v těchto časech slova znamenají málo, můžeš se na mě spolehnout. Havran není jediný, kdo umí hrát tuhle hru.“

Jan se postavil, věděl, že zůstat déle by bylo nebezpečné. „Musím se vrátit do krčmy, než mě někdo začne hledat.“

„Běž,“ řekl Matěj a zvedl ruku na rozloučenou. „A pamatuj, Jane — hra teprve začíná.“

Jan opustil starý dům a zamířil zpět do Jedové chýše. Cítil tíhu nadcházejících dnů, ale současně i zvláštní odhodlání. Věděl, že ať už se stane cokoli, musí být připraven. Hra začala, a on byl teď jedním z jejích klíčových hráčů. Ačkoliv nevěděl, jaký bude konec, věděl, že udělá vše pro to, aby přežil.

Kapitola 6: Nebezpečná rovnováha

Dny v Jedové chýši plynuly jako vždy, alespoň na první pohled. Štamgasti přicházeli a odcházeli, pivo teklo proudem, a u stolů se šířily příběhy a plány jako kouř ze svíček. Ale Jan, skrytý za svým pultem, pozoroval vše s novou obezřetností. Každé slovo, každý pohyb, každý pohled se zdál mít nový význam. Hra, do které byl zapleten, se stala nebezpečnou, a Jan věděl, že jeden chybný krok by ho mohl stát víc než jen živobyť.

Noc byla chladná, ale krčma byla plná. Radim seděl u svého obvyklého stolu, jeho oči, ostré a pozorné, sledovaly dění v místnosti. Jan věděl, že může Radimovi důvěřovat, ale současně věděl, že musí být opatrný. V této hře si nemohl dovolit odhalit všechny karty, ani těm, kteří byli jeho přátelé.

Jak čas ubíhal, Jan si všímal, že se v krčmě začali objevovat noví štamgasti — lidé, které předtím nikdy neviděl. Někteří z nich vypadali jako obyčejní poutníci, jiní jako obchodníci nebo žoldáci. Ale všichni měli jedno společné — jejich pohledy se setkávaly s Janovými častěji, než bylo obvyklé, a jejich přítomnost vyzařovala něco, co Jana znepokojovalo.

Jedním z těchto nových návštěvníků byl muž v černém kabátě, jehož oči byly neustále skryty pod stínem širokého klobouku. Seděl v rohu místnosti, mlčky popíjel pivo a pozoroval vše kolem sebe. Jan si ho všiml hned první noc, kdy se objevil, ale dnes večer se zdálo, že se mužova pozornost soustředila přímo na něj.

Jan se snažil udržet klidný výraz, ale uvnitř cítil, jak mu tep zrychluje. Cítil, že se něco chystá. Něco nebezpečného.

Zrovna když Jan čistil pult od zbytků piva, přistoupil k němu další z štamgastů, mladý muž s divokým pohledem a rozčuchanými vlasy. „Krčmáři,“ začal hlasem plným úzkosti. „Slyšel jsem, že se v této části města dějí divné věci. Prý se tady scházejí lidé, kteří mají velké plány. Víš o něčem?“

Jan se na něj podíval zpod přimhouřených víček. „Tady se lidé scházejí, aby si dali pivo a odpočinuli si,“ odpověděl vyhýbavě. „Jestli hledáš něco víc, budeš muset jít jinam.“

Mladík se trochu napřímil, jako by chtěl něco říct, ale pak jen přikývl a rychle odešel. Jan za ním zamyšleně hleděl, než se vrátil ke své práci. Bylo jasné, že se do města donesly zprávy o tajemstvích, která ukrývala Jedová chýše, a že přitahují nežádoucí pozornost.

Později v noci, když už většina štamgastů odešla, se v krčmě opět objevil cizinec v černém kabátě. Tentokrát však nepřišel jen sedět v koutě. Pomalu přešel místnost a zastavil se přímo před Janovým pultem. Jan si všímal každého jeho kroku, jeho tělo bylo napjaté jako struna.

„Ty jsi Jan, že?“ promluvil muž chladným hlasem, který zněl jako syčení hadů.

„Jsem,“ odpověděl Jan klidně, i když uvnitř cítil znepokojení.

„Mám pro tebe zprávu,“ pokračoval muž, aniž by se usadil. „Můj pán si nepřeje, abys zapomněl na to, co bylo domluveno. Čas se krátí, a pokud nesplníš, co se od tebe očekává, budou následky vážné.“

Jan polkl, ale navenek zůstal klidný. „Řekni svému pánovi, že na to nezapomínám. Ale jak víš, některé věci vyžadují čas.“

Muž se usmál, ale jeho úsměv byl jako led. „Dobře. Ale nezapomeň — Havran nemá rád, když ho někdo obelhává. Nechceš být na jeho špatné straně.“

„To určitě nechci,“ přitakal Jan. „Ale já také nemám rád, když někdo tlačí na pilu. Vše bude hotové včas.“

Cizinec ho chvíli pozoroval, jako by chtěl z jeho výrazu něco vyčíst. Potom přikývl a bez dalšího slova se otočil a odešel. Jakmile byl pryč, Jan si konečně dovolil vydechnout. Cítil, jak se mu do rukou vrací cit, který ztratil během rozhovoru.

„To byl další z nich, že?“ ozval se náhle hlas z druhé strany pultu. Radim stál blízko, jeho oči byly plné starostí.

„Ano,“ přiznal Jan tiše. „Havran mě sleduje, a teď chce výsledky. Ale já ještě nemám všechny informace, které bych mu mohl předat.“

Radim přikývl. „Hra se zrychluje, Jane. A ty jsi v ní až po krk. Co hodláš dělat?“

Jan se zamyslel. Věděl, že se musí rozhodnout rychle, protože tlak ze všech stran sílil. „Musím zjistit víc o tom, co Havran plánuje. Nemůžu mu dát něco, co by ho posílilo ještě víc. Ale nemůžu ho ani odmítnout. Potřebuju víc času.“

Radim se na něj podíval s pochopením, ale také s obavami. „Buď opatrný, Jane. Lidé jako Havran nečekají dlouho, než udeří.“

„Vím,“ odpověděl Jan. „Ale musím hrát tuhle hru do konce. Není cesty zpět.“

Radim pokývl hlavou a pak se od něj odvrátil, aby se posadil zpět ke svému stolu. Jan zůstal sám se svými myšlenkami, ve kterých hledal řešení, jak se z této smrtící pasti dostat. Mohl si dovolit jen málo důvěřovat lidem kolem sebe, ale věděl, že pokud chce přežít, musí najít způsob, jak udržet rovnováhu mezi všemi stranami, které na něj tlačily.

Noc se pomalu chýlila ke konci, ale Jan věděl, že to nejhorší ho teprve čeká. Každý krok, každé rozhodnutí, které udělá, ho může přiblížit ke zkáze — nebo k vítězství. A v této hře, kde byly sázky tak vysoké, nebylo místo pro chyby.

Kapitola 7: Závan minulosti

Následující ráno bylo chladné a sychravé, stejně jako Janovy myšlenky. Jedová chýše se probouzela k životu pomalu, s těžkým nádechem napětí ve vzduchu, který byl téměř hmatatelný. Jan stál za pultem a zamyšleně přelíkal dřevěný povrch, zatímco v hlavě zvažoval své možnosti. Každá volba, kterou nyní udělá, by mohla znamenat rozdíl mezi životem a smrtí. A nejen pro něj, ale i pro všechny, kdo byli s ním spojeni.

Uprostřed těchto myšlenek se ozvalo tiché zaklepání na dveře. Jan vzhlédl a spatřil siluetu osoby, kterou by zde nikdy nečekal. Starý muž, zhruba šedesátník, s hlubokými vráskami a bledými, ale stále pronikavými očima. Jeho dlouhý, těžký plášť byl nasáklý ranní mlhou, jako by se celý jeho život nesl v mlžném oparu.

„Pane Bavor?“ Jan ho ihned poznal. „Co vás sem přivádí?“

Bavor, kdysi významný měšťan a obchodník, se pohyboval v kruzích, kde se rozhodovalo o osudu lidí. Teď stál před Janem jako připomínka toho, že minulost má ve zvyku vracet se v nejneočekávanějších chvílích.

„Jane,“ oslovil ho muž tichým hlasem, který v sobě nesl únavu z let strávených na okraji společnosti. „Musíme mluvit. Někde, kde nás nikdo neuslyší.“

Jan kývl a vedl Bavora do zadní místnosti, kam se chodilo na důvěrné rozhovory. Místnost byla skromná, s hrubými dřevěnými lavicemi a malým stolem uprostřed. Když se oba usadili, Jan čekal, až Bavor promluví.

„Víš, proč jsem tady?“ začal Bavor pomalu, jako by si přál, aby mohl odložit nevyhnutelné.

„Nevím,“ přiznal Jan, ale v hlase měl jistou zvědavost. „Ale předpokládám, že to má něco společného s Havranem.“

Bavor se mírně usmál, ale byl to úsměv bez radosti. „Ano, s Havranem. A s tebou, Jane. Někdo z minulosti se vrátil a přináší s sebou problémy, o kterých si ani neuvědomuješ.“

Jan si nebyl jistý, kam tím míří. „Kdo?“

„Pamatuješ si na Ludmilu?“ zeptal se Bavor a jeho hlas se mírně zachvěl.

Janovo srdce ztuhlo. Ludmila. Jméno, které se dlouho snažil vytěsnit ze své paměti. Byla to jeho první láska, žena, se kterou si kdysi představoval celý svůj život. Ale osud, nebo možná jen krutá náhoda, je rozdělil. Ludmila zmizela z jeho života tak náhle, jako přišla, a on se jí od té doby nikdy nepokoušel najít.

„Co s tím má společného?“ zeptal se Jan po chvíli mlčení.

Bavor se mu podíval přímo do očí, jeho pohled byl plný starých tajemství. „Vrátila se do Prahy, Jane. A není sama. Přivedla s sebou něco, co může zničit jak tebe, tak i Havrana.“

Jan se zhluboka nadechl. „Proč by se vracela? A co to má být?“

„Ona...“ Bavor ztišil hlas, jako by se bál, že i zdi mají uši. „Ona ví něco, co by neměla vědět. Něco, co Havran celá léta skrýval, aby si udržel svou moc. A teď je zpátky, aby to použila.“

Janovy myšlenky vířily. Proč by Ludmila riskovala svůj život tím, že by se vrátila do Prahy? A co by mohla vědět, co by bylo pro Havrana tak nebezpečné?

„Co mi doporučuješ?“ zeptal se Jan opatrně.

„Já sám nevím, jak ti poradit,“ odpověděl Bavor s povzdechem. „Ale jedno vím jistě — Ludmila se nedá snadno zastrašit. Pokud něco plánuje, bude to nebezpečné. A ty bys měl být připravený.“

Jan se opřel o lavici a zavřel oči. Tento nečekaný vývoj situace jen přidával další vrstvu k už tak složité hře. Musel se rozhodnout, zda se pokusí Ludmilu najít, a pokud ano, co udělá, až ji najde.

„Pomůžeš mi?“ zeptal se nakonec Bavor.

Starý muž se na něj podíval se směsí únavy a rozhodnosti. „Pomůžu ti, Jane. Ale budeš muset být opatrný. Čím víc lidí o tom bude vědět, tím větší riziko.“

Jan přikývl. „Děkuji, pane Bavore. Víím, že mi nechybí mnoho spojenců, ale těch pár, co mám, si cením víc než zlato.“

Bavor se smutně usmál. „Měj se na pozoru, Jane. Tahle hra je smrtelně vážná. A nezapomínej, že i ti, kterým věříš, mohou mít své vlastní plány.“

Jakmile Bavor odešel, Jan zůstal sedět v zadní místnosti, přemítaje nad tím, co právě slyšel. Ludmila se vrátila. A pokud byla skutečně schopná ohrozit Havrana, pak by se mohla stát klíčovou figurou ve hře, která se kolem něj rozehrávala.

Ale co když její návrat přinese jen další zmatek? Co když místo toho, aby pomohla, přinese jen další nebezpečí?

Ať už to bylo jakkoliv, Jan věděl, že musí jednat. Příležitosti byly vzácné, a pokud se objeví Ludmila, bude to znamenat další zvrat v této smrtící hře. Možná byl čas přestat být jen figurkou a stát se hráčem, který určuje tahy.

Rozhodl se, že se pokusí najít Ludmilu dříve, než to udělá Havran nebo kdokoli jiný. Musel zjistit, co ví, a proč se vrátila. Protože pokud měl v této hře přežít, musel znát všechny karty, které byly na stole. A Ludmila mohla mít v rukou trumf, který by mohl změnit vše.

Noc se blížila, a Jan věděl, že ho čeká další bezesná. Ale tentokrát nebyl plný strachu — cítil v sobě něco jiného. Nové odhodlání a chladnou kalkulaci. V téhle hře, kde bylo tolik v sázce, musel být připraven na vše. Ať už šlo o přátele, nebo o nepřátele, Jan se rozhodl, že udělá vše pro to, aby vyšel z této hry jako vítěz.

Kapitola 8: Stíny minulosti

Jan strávil zbytek dne v Jedové chýši, ale jeho mysl byla stále daleko od všech těch podvodníků a karbaníků, kteří se sešli ve vyhřáté místnosti. Myšlenky se mu neustále vracely k Ludmile, k její náhlé a nečekané přítomnosti v Praze. Co ji mohlo po všech těch letech přivést zpět? A co bylo to tajemství, které mělo moc zničit Havrana?

Když slunce pomalu zapadalo za obzory města, Jan se rozhodl, že už nemůže déle váhat. Musel zjistit víc. Přehodil přes sebe těžký kabát, který mu poskytoval jistou anonymitu v temných uličkách, a vydal se do ulic Prahy. Musel najít někoho, kdo by věděl, kde se Ludmila nachází, nebo aspoň někoho, kdo by mu mohl pomoci ji vypátrat.

Praha byla v těchto hodinách jako z jiného světa — ulice byly tiché, ale v temných zákoutích se dělo více, než by se na první pohled zdálo. Jan se vydal na cestu přes Karlův most, jeho kroky vedly k místům, která kdysi dávno znal lépe než své dlaně. V uličkách Starého Města hledal staré známé a spřátelené duše, které mu mohly pomoci rozplést nitky tohoto záhadného příběhu.

Po několika hodinách bezúspěšného hledání se ocitl před skromným domem na okraji Židovského města. Byl to domov staré kartářky Růženy, ženy, která byla proslulá svou schopností číst osud z karet a vidět do budoucnosti, ale také měla své prsty ve všem, co se v Praze dělo. Pokud někdo mohl vědět, kde se Ludmila nachází, byla to právě ona.

Jan zaklepal na staré dřevěné dveře a čekal. Chvilí bylo ticho, ale pak se ozval šustot kroků a dveře se pomalu otevřely. Před ním stála Růžena, její oči, které viděly mnohé, z něj nespouštěly pohled.

„Co tě sem přivádí, Jane?“ zeptala se tichým hlasem, jako by už tušila odpověď.

„Potřebuju tvoji pomoc, Růženo,“ řekl Jan a přistoupil blíže. „Hledám někoho, kdo se vrátil do Prahy. Ludmilu.“

Růženiny oči se mírně zúžily, ale jinak na sobě nedala nic znát. „Ludmilu... To jméno jsem dlouho neslyšela. Ale pokud se vrátila, pak to není bezdůvodné.“

„Říká se, že něco ví. Něco, co by mohlo zničit Havrana,“ pokračoval Jan. „Musím ji najít dřív, než to udělá on.“

Růžena ho pozvala dovnitř a zavřela za ním dveře. „Posad' se, Jane,“ řekla a ukázala na starou dřevěnou lavici u stolu. „Nemohu ti slíbit, že ji najdeš, ale mohu ti dát rady, které ti pomohou na tvé cestě.“

Jan se posadil a sledoval, jak Růžena vytahuje své karty a klade je na stůl. Karty se zdály být jen kousky papíru, ale v rukou Růženy se měnily v okna do jiného světa, světa plného tajemství a symbolů.

„Ludmila,“ zamumlala Růžena, zatímco míchala karty. „Žena s tajemstvím. Její cesta je temná a nebezpečná, ale ve svém srdci nese naději.“

Jan se snažil číst ve tváři staré ženy, ale Růžena byla jako kniha, kterou nedokázal otevřít. Její ruce se zastavily a položily tři karty na stůl.

„Smrt, Měsíc, a Dábel,“ řekla tiše a pohlédla na Jana. „Tyto karty představují Ludmilinu cestu. Smrt značí konec něčeho starého, ale také nový začátek. Měsíc je varování před iluzemi a tajemstvími, která jsou skrytá ve stínech. A Dábel... to je pokušení, nebezpečí, které ji obklopuje.“

Jan přikývl, ale chtěl víc než symboliku. „Ale kde ji najdu?“

Růžena se na chvíli zamyslela, pak zvedla hlavu. „Hledej ji tam, kde se zrodil tvůj strach, Jane. Tam, kde jsi kdysi ztratil naději. Její cesta tě povede zpět do minulosti, na místo, které jsi chtěl zapomenout.“

Janovi se stáhlo hrdlo. „Tím myslíš...“

„Ano,“ přerušila ho Růžena. „Kostel svatého Tomáše. Tam, kde jste se kdysi scházeli, tam ji najdeš. Ale buď opatrný, Jane. Stíny minulosti jsou hluboké a mohou tě stáhnout zpět.“

Janovi se hlavou honilo tisíce myšlenek. Kostel svatého Tomáše byl místem, kde se on a Ludmila scházeli v tajnosti, kde si slíbili věčnou

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Jedová chýše I–II..

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.